

Vědecko vydavatelské centrum «Sociosféra-CZ»
Belgorod State University
Belarusian State Pedagogical University named after Maksim Tank

CLASSICAL AND CONTEMPORARY LITERATURE: CONTINUITY AND PROSPECTS OF UPDATING

Materials of the II international scientific conference
on November 7–8, 2017

Prague
2017

Classical and contemporary literature: continuity and prospects of updating: materials of the II international scientific conference on November 7–8, 2017. – Prague : Vědecko vydavatelské centrum «Sociosféra-CZ», 2017. – 86 p. – ISBN 978-80-7526-246-2

ORGANISING COMMITTEE:

Vasily V. Lipich, doctor of philological sciences, professor of Belgorod State University.

Nataliya V. Zayats, candidate of philological sciences, assistant professor of Belarusian State Pedagogical University named after Maksim Tank.

Iona G. Doroshina, candidate of psychological sciences, assistant professor, the chief manager of the Science Publishing Center «Sociosphere».

Authors are responsible for the accuracy of cited publications, facts, figures, quotations, statistics, proper names and other information.

These Conference Proceedings combines materials of the conference – research papers and thesis reports of scientific workers and professors. It examines classical and contemporary literature. Some articles deal with perception, analysis and interpretation of the artistic text. A number of articles are covered the search for new forms in contemporary literature. Some articles are devoted to eternal values in art and literature. Authors are also interested in language and style of modern Russian literature.

UDC 82

ISBN 978-80-7526-246-2

The edition is included into Russian Science Citation Index.

© Vědecko vydavatelské centrum
«Sociosféra-CZ», 2017.
© Group of authors, 2017.

CONTENTS

I. REFLECTION OF THE PAST IN THE LITERATURE THROUGH THE PRISM OF MODERNITY

Хоміч Т. П.

Асаблівасці творчага самавыяўлення ў паэзіі
Людмілы Рублеўскай.....6

II. ARTISTIC TEXT: PERCEPTION, ANALYSIS AND INTERPRETATION

Алекумова Е. И.

Единение народа как основной мотив романа Ф. А. Абрамова
«Братья и сестры» 14

Волк Е. А.

Эсхатологические мотивы в рассказах Л. Петрушевской «Гигиена»
и «Новые Робинзоны» 17

Жукова М. Н.

«Наивная, очаровательная сказка о любви» (А. И. Куприн «Олеся») 21

Зяц Н. В.

Русскоязычные триолеты Максима Богдановича: новое содержание
традиционной формы 25

Машукова Д. А.

Феномен «прзы поэта» в мемуаристике М. Цветаевой 28

Петрин И. С.

Рассказы М. Бланшо: слово, образ, тело 32

Чевтаев А. А.

Всадник в сказочном лесу (о поэтике стихотворения К. Бальмонта
«Страна Неволы») 36

Любчанка А. А.

“Дзённік” Вітольда Гамбровіча як сістэма эстэтычных
і філасофскіх поглядаў 44

Мойскі А. Ч.

Інтэрпрэтацыя твораў іншых відаў мастацтва ў паэзіі
Максіма Танка 47

I. REFLECTION OF THE PAST IN THE LITERATURE THROUGH THE PRISM OF MODERNITY

АСАБЛІВАСЦІ ТВОРЧАГА САМАВЫЯЎЛЕННЯ Ё ПАЭЗІІ ЛЮДМІЛЫ РУБЛЕЎСКАЙ

Т. П. Хоміч

*Кандыдат філалагічных навук,
Беларускі дзяржаўны педагагічны
ўніверсітэт імя Максіма Танка,
г. Мінск, Беларусь*

Summary. The processes of artistic myth thinking of a modern Belarussian poetess with many-sided talent Ludmila Rubleuskaya are researched in the article. By means of detailed analysis of lyrical plot and poetics, the author of the article distinguishes the system of images and ideas and the ways of their realization in Rubleuskaya poetic world. Postmodernist space of a new book of verses “The appearance of infantia” (2015) is examined with special attention.

Keywords: poetic world; myth; myth thinking; history; modernity; national self-determination; image; allusion; game; irony.

Сучасная беларуская пісьменніца Людміла Рублеўская, у творчым актыве якой на сённяшні дзень значнае месца займаюць праязныя творы (толькі сёлета выйшаў асобнай кнігай раман “Дагератып”, а ў часопісе “Дзеяслоў” (№ 89, 2017) ужо з’явіліся першыя раздзелы новага рамана “Пантофля Мнэмазіны”), пачала свой творчы шлях з паэтычных шуканняў. У 1990-м годзе ўбачылі свет дзве першыя кнігі лірыкі – “Адукацыя” і “Крокі па старых лесніцах”. Наступнымі дасягненнямі ў паэзіі сталі зборнікі “Замак мясячнага сяйва” (1992), “Застаюся” (1996), “Балаган” (2000), “Рыцарскія хронікі” (2001), “Над замкавай вежай” (2003). У 2007 годзе пад эскадавай серыі “Беларуская паэзія XXI стагоддзя” выйшла кніга вершаў і эсэ “Шыпшына для Пані”, якая аб’яднала лепшыя паэтычныя набыткі Л. Рублеўскай у адно канцэптуальнае цэлае, схаванае за аўтарскім вобразам “сад”. Кожны з дзесяці раздзелаў гэтага зборніка ўяўляе сабой мастакоўскую інтэрпрэтацыю частак вялікага “саду” – быцця чалавека, якое паўстае на старонках кнігі ў розных сваіх іпастасях, прычым у яскравай міфапаэтычнай аправе: “Сад камянёў”, “Сад скрыжавання”, “Сад храма”, “Сад агню” (гэтыя і іншыя назвы раздзелаў).

Міф стаў сродкам вытлумачэння навакольнай рэчаіснасці ва ўсёй творчасці Л. Рублеўскай. Паэтычны свет аўтаркі населены вобразамі паганскай, грэчаскай, біблейскай міфалогіі (Плачка, вужыная каралева, Пярун, Вавілонская вежа, Харон, Сфінкс, Гефсіманскі сад, зорка Палын, Эдэм, херувімы, анёлы, інш.), а таксама літаратурнымі персанажамі

(шляхціц Завальня, Гамлет, крошка Цахес, Трышчан, інш.), праз якія раскрываецца характар лірычнай гераіні і яе разуменне быцця. Асноўныя матывы і тэмы лірыкі: жыццё і смерць, мастацтва і яго стваральнікі, стасункі паэта з народам, адчужанасць чалавека ва ўмовах абсурднага свету, жыццёвыя выпрабаванні жанчыны, гераічныя і трагічныя лёсы славытых беларусаў, гісторыя і сучаснасць – усё адлюстравана ў працэсе асэнсаванага міфамыслення. Л. Рублеўская не хавае мэтанакіраванасці сваіх творчых пошукаў, падкрэсліваючы, што *“толькі тая літаратура ўплывае на чалавека, якая звязана з падсвядомым, з архетыпамі, і сама з’яўляецца міфам”* [4, с. 10].

Імкненне пісьменніцы да міфалагізацыі выяўляецца і ў стварэнні паэтычнага вобраза Беларусі. У гэтым плане творчасць Л. Рублеўскай працягвае традыцыі пісьменнікаў пачатку ХХ стагоддзя (Я. Купалы, А. Гаруна, В. Ластоўскага і інш.), а таксама наследуе вопыт У. Караткевіча ва ўменні зацікавіць мінуўшчынай. У вершы *“Драздовіч хадзіў па палях тваіх цёмных, Айчына...”* вобраз Беларусі паўстае ў шырокіх міфалагічных часава-прасторавых абрысах:

*Драздовіч хадзіў па палях тваіх цёмных, Айчына,
І падалі зоры, і Папараць-кветка палала,
І Чорная Плачка, найлепшая ў свеце жанчына,
Над ім нахілялася, ціха яго цалавала.*

*Хадзіў Караткевіч па цёмных палях Беларусі,
І з кожнай крыніцы ўсплывала маленькая знічка,
І заяц смяўся, былі туманы як абрусы,
І проста па іх каралеўскі скакаў паляўнічы.*

Хадзіў Ермалозіч сцяжынкамі цёмнымі краю... [7, с. 42]

У казачнасці гэтых радкоў, у самім іх гучанні, у паўторах праглядаецца думка аб знітаванасці розных гістарычных часоў. Нельга не звярнуць увагу на апошнюю страфу паэтычнага твора, дзе аўтарка ад мінуўшчыны скіроўвае позірк на сучаснасць, сцвярджаючы, што рух часу працягваецца, хоць новыя пакаленні і не гэтак ярка асвятляюць шляхі роднага краю: *“Мы ходзім штодня па дарогах абранай краіны. / Мы ходзім, нібыта балотны агеньчык слізгае”* [7, с. 42].

Катэгарычнае супрацьпастаўленне “залатога” мінулага і абяздоленай сучаснасці ў паэзіі Л. Рублеўскай наогул адсутнічае, бо вытокі сённяшняга нацыянальнага раўнадушша пісьменніца бачыць і ў самым далёкім часе. У рэцэнзіі на кнігу *“Замак мясячнага сям’ява”* А. Бадак слушна адзначыў: *“Для Рублеўскай гісторыя гэта боль, яна мільёнамі тоненькіх капіляраў звязана з сённяшнім часам, і па гэтых капілярах у нашы душы – у спадчыну – разам з мужнасцю, памяркоўнасцю нам перадаюцца і нацыянальны нігілізм, і*

бяспамяцтва” [2, с. 251]. Паэтка асэнсоўвае наступствы адрачэння ад сваіх каранёў у вершы “Могілкі Роса”, дзе выяўлены душэўныя перажыванні лірычнай гераіні, боль і жаль за страчанае народам, бо на могілках Роса ў Вільні, былым цэнтры нацыянальнай культуры, спачывае слаўная і забытая гісторыя беларускіх герояў:

*Запозна сюды мы прыйшлі на паклон.
Заместа магіл – толькі рэха імён...
Разбіліся нашы легенды на друз...
У кожным каменьчыку – ёсць Беларусь,
Ды імі насыпаны сцежкі даўно
Да помнікаў іншых гісторый і сноў. [7, с. 15]*

Інтанацыі суму ў грамадзянскай лірыцы Л. Рублеўскай спалучаюцца з публіцыстычнай пафаснасцю, калі ў паэтычных радках гучыць не толькі трывога за будучы лёс Беларусі, але і вера ў трываласць нацыянальнай культуры. У вершы “Наваградскі замак” невясёлы малюнак былых муроў (“*Камяні апусцелага замка спаўзаюць з гары*”) выклікае не толькі жалобныя пачуцці, але і вялікія спадзяванні на адраджэнне “*былых муроў*” Бацькаўшчыны: “*Сны князёў наваградскіх, я сёру, паўстануць калісь / Гэткай явай – якая не снілася тым, хто не верыў. / І мury апусцелага замка пацягнуцца ўвысь, / І за вежу зачэпіць сэрца яў бурштынавы нерат*” [7, с. 16].

Адметнае месца ў мастацкім свеце паэтыкі займае “Балада пра драўлянага Хрыста” – відавочная рэспонда на раман У. Караткевіча “Хрыстос прыямліўся ў Гародні”. У вершы узнята праблема неразумення нацыяй сваёй самабытнасці, адрачэння ад сваёй культуры. Калі “*стары калгасны пастух*” сякерай змайстраваў нязграбнага драўлянага Хрыста, то атрымаў адзіную ацэнку ад суайчыннікаў: “*Страхоце адно глядзець...*”, у той час як “*замежны пан*” [7, с. 66] захапіўся аўтэнтчнасцю гэтага твора мастацтва. І калыма годнасці, самасці выявілася ва ўчынку дзеда: ён не спакусіўся на даўры замежніка! Хрыстос, “*драўляны, каструбаваты*”, “*гаротны*”, як і сама Беларусь, застаецца ў родным краі, “*а значыць – будзе жыць Беларусь...*” [7, с. 67].

Сярод творчых набыткаў Л. Рублеўскай цэлая галерэя партрэтаў легендарных продкаў, славурых пісьменнікаў, невядомых беларускіх ваяроў. У кнізе “Замак мясячнага сяйва” вылучаецца партрэтны баладны цыкл, дзе ў святле драматычных выпрабаванняў лёсу паўстаюць постаці нашых выбітных суайчыннікаў – Рагнеды, Еўфрасінні, Скарыны, Савіча і інш. Рамантычным, гераічным арэолам у паэзіі Л. Рублеўскай ахінуты вобразы Яна Баршчэўскага, Вінцэся Каратынскага, Вінцэнта Дуніна-Марцінкевіча, Цёткі, Максіма Багдановіча, Зоські Верас, Сяргея Палуяна і іншых пісьменнікаў, культурных дзеячаў, хто зрабіў неацэнны ўклад у станаўленне і развіццё беларускага слова, культуры. Справядліва заўважыў

А. Бельскі: “Хараство рамантычнага ідэалу – вось чым прывабна-прыцягальная паэзія Л. Рублеўскай” [3, с.18]. Творы пісьменніцы сапраўды напоўнены рамантычнай сімволікай (месяц, двабой, рыцарскія конь і меч, замкі, вежы, келіхі, вэлюмы, мармуровыя анёлкі, свечкі ў крышталёвых кубках і г.д.), а таксама вобразамі рамантычных герояў-ваяроў, рыцараў, інсургентаў (вершы “Стары інсургент”, “Ноч перад двабоём”, “Два рыцары”, “Рыцар”, “Аблога” і інш.). Часам нават узнікае адчуванне перанасычанасці рамантычным антуражам, асобамі шляхецкага, рыцарскага паходжання. Гэта, відаць, і выклікае адпаведную рэакцыю крытыкаў: “Аўтарская канцэпцыя гісторыі пэўным чынам супярэчыць жывой рэальнасці, эпічныя малюнкi дэманструюць эпизоды, уласцівыя, хутчэй, заходнееўрапейскай гісторыі прыкладна XV – XVI стагоддзяў” [1]. Пісьменніца ж не лічыць падобныя свае творы гістарычнымі і сама задаецца пытаннем: “Хіба ёсць у мінулым адпаведнікі таму свету, які ствараю я? <...> Цяпер я сапраўды пішу пра сябе – у любым гісторыка-сімвалічным антуражы” [4, с. 4]. Відавочна, што рамантызаваныя вобразы мінуўшчыны ў лірыцы Л. Рублеўскай – гэта сродак аўтарскага самавыяўлення, раскрыццё “зрухаў душы, якая адбываюцца на сваіх складаных законах, незалежных ад часу і прасторы” [4, с. 5]. У вершы “І нас забудуць непапраўна рана...” паэтка такладна вызначае рамантызм як аснову сваіх стасункаў з гісторыяй: “Я Памяці служу, як служаць храму. / Між мною і мінуўшчынай – ле тло, / А лёгкі дождж і агароджа брамы – / Архангела празрыстае крыло” [7, с. 136].

Прайшоў значны адрэзак часу, перш чым Л. Рублеўская выдала наступны паэтычны зборнік – “З’яўленне інфантаў” (2015, серыя “Бібліятэчка часопіса «Дзеяслоў»”). Васьмігадовы прамежак – ад “Шыпшыны” да “Інфантаў” – аказаўся больш багатым на праявіныя творы: раманы “Забіць нягодніка, альбо Гульня ў Альбарутэнію” (2007), “Сутарэнні Ромула” (2010), тэтралогія “Авантуры Пранціша Вырвіча” (2012–2015). Як і ў прозе, так і ў новай паэтычнай кнізе, складзенай з вершаў, што друкаваліся на старонках часопісаў “Маладосць” і “Дзеяслоў” (2008, 2009, 2012 гг.), Л. Рублеўская не збочыла з аднойчы абранага шляху – мастацкае тварэнне нацыянальнага міфа. “Мае зацікаўленасці не змяняюцца, колькі жыву”, – прызнаецца пісьменніца ў адным з інтэрв’ю 2015 года. “Рыцары, дамы, вандроўныя артысты... Уласна кажучы, усё тое, што пішу я, – гэта мой варыянт таго самага нацыянальнага рамантычнага міфа” [5]. Шчырае прызнанне ў пастаянстве падмацоўваецца мастацкім тэкстам, кампазіцыйнай арганізацыяй зборніка “З’яўленне інфантаў”. Паэтычныя вобразы з ранніх кніг арганічна пераходзяць у новыя вершы, сцвярджаючы адметны мастакоўскі свет, населены ўсё тымі ж інсургентамі, рыцарамі, ваярамі, нерэалізаванымі паэтамі і паэткамі, самаахвярнымі мастакамі, анёламі, “замкнёнымі”, як

ствараецца ўражанне, у замках, апусцелых фальварках, кляштарых, садах, могілках, “уціснутымі” ў мурх, брукаванку або асфальт.

Паэзія Л. Рублеўскай нязменна вызначаецца смеласцю творчай выдумкі. У новай кнізе асобныя лірычныя сюжэты і вобразы набываюць характар фэнтэзі. З’яўляюцца надзвычайныя героі і разгортваюцца казачныя падзеі: пацучыны кароль помсціцца людзям (“Пацучыны кароль”), ажывае інсургенцкая зброя (“Калядны карнавал”), вядзьмарка кахае цмока (“Госць”), іншы цмок гіне на каралеўскай вежы (“Цмок”), гладыятар, абозны лекар, стары вой з аднайменных вершаў уключаны ў нявызначаную казачную прастору. Кожны з твораў мог бы стаць старонкай ці сюжэтам для асобнага рамана.

У паэтычным зборніку вылучаны тры асноўныя раздзелы з характэрнымі назвамі: “Міты”, “Дакументы” (дакументальнасць іх умоўна-вобразная), і “Рэаліі”, убачаныя таксама скрозь прызму міфа Чацвёрты, дадатковы раздзел, у назве якога аўтарка “заігрывае” з інтэрпрэтадукаваным чытачом, – “З.І. Мемуары”, уяўляе сабой праявічныя замалёўкі, гульні дзіцячых асацыяцый пакалення “homo soveticus”.

Гульня як узаемадзеянне з чытачом прысутнічае і ў лірычных творах зборніка. У падтэксе паэтычнай прадмовы да кнігі (“Калі пішуцца вершы...”) гучыць своеасаблівае запрашэнне ўключыцца ў займальны (і адначасова ідэйна значны) пошук “дэталі” гістарычнага і сучаснага жыцця, якія выходзяць за межы абыякавай карціны свету:

Як інфанта Веласкеса,

выйсці за межы карціны.

І пабачыць дэталі,

не будзе якіх на партрэце. [6, с. 1]

Апеляцыя да вобраза чароўнай інфанта з карціны іспанскага мастака Дыега Веласкеса “Меніны”, безумоўна, невыпадковае. Твор жывапісу вядомы сваімі аглыблена-ілюзорнымі магчымасцямі, выклікае адчуванне прысутнасці ўнутры карціны або выхаду яе герояў за межы палатна. Вось так і Л. Рублеўская выпускае ў рэальную прастору сваю міфічна-ілюзорную “інфанту”, а чытача запрашае прыгледзецца пільна і ўбачыць незвычайныя “дэталі” ў мінулым і цяперашнім часе: “*маленькі шыйтак*” з вершамі, які хавае ўлашчаны князем прыдворны паэт (“Прыдворны паэт”), “*старажытную лютню*” гетмана, які, заціскаючы ў сабе талент музыкі, ідзе абараняць свайго караля (“Гетман”), прыхаваныя ў куфэрку “*чарнавікі*” знакамітай Уршулі, у якіх, пэўна, і ёсць яе сапраўднае аблічча, а не тое агульнавядомае, дзе “*напудраны парык. Зацягнуты гарсэт*”, дзе “*як надмагільны стод, складаецца санет*” [6, с. 11] (“Уршуля”). Ці яшчэ “*пялётак Алены Фоурман*”, маладой жонкі Рубенса. Заціснутая ў рамкі свайго патрыярхальнага часу, але з унутраным жаданнем тварыць, жанчына пакідае свой “*росчырк*” на шэдэўры мастака – “*пялётак ружы*”

[6, с. 24]. Прыгожая і горкая “дэталі”! Яркі міф, што ажыўляе постаці мінулага. У сучаснасць пранікаюць куды менш прыгожыя міфічныя “дэталі”: “мярцвяк ідзе ў метро” [6, с. 51], “тупаюць Галемы калідорамі зімы” [6, с. 65], “Снежная Каралева збірае хлопчыкаў злосных” [6, с. 66], “сняжкамi штурляе ў шыбы / Харон, захутаны ў вецер” [6, с. 79].

“Халодная” карціна сучаснасці ўскладняецца і азмрочваецца шэрагам алузій на творы М. Багдановіча (“Страцім-лебедзь” і “Народ, беларускі народ...”), В. Быкава (“Жоўты пясочак”). Як і ў ранейшых вершах, Л. Рублеўская адштурхоўваецца ад “чужога” мастацкага вобраза, каб стварыць індывідуальна-аўтарскі і разам з тым працягнуць ланцужок каштоўных традыцый, закладзеных папярэднікамі.

Бадай, як ніколі раней, у зборніку “З’яўленне інфантаў” асаблівая ўвага надаецца постаці і мастацка-вобразнаму свету Я. Купалы. Драматычныя сюжэты і матывы купалаўскіх “На Куццю”, “Сон на кургане”, “Паязджан”, “Тутэйшых” пераасэнсоўваюцца і досыць непрыкметна ўваходзяць у паэтычную прастору Л. Рублеўскай, ствараючы змрочны, дэпрэсіўны малюнак рэчаіснасці:

А тут – ні абліччаў, ні словаў,

ні модлаў, ні мовы.

Сюды не заходзяць,

тут проста жывуць і канаюць.

Прыходзь, называй нас як хочаш,

калі замацецца. [6, с. 62–63]

(“Тут-2”)

Вобраз “тутэйшага” гэта, у якім скразнякамі “выдзьмута ўсё, // ува што заставалася верыць” [6, с. 62], безумоўна, выклікае асацыяцыі з сімволікай купалаўскіх твораў.

Заўважна, што трагічны перыяд 1930-х рэпрэсіўных гадоў, які балюча адгукуецца ў творчым і жыццёвым лёсе Я. Купалы, актыўна ўвайшоў у гола “гістарычных” інтарэсаў пісьменніцы. У Л. Рублеўскай гэта час “расстраляных паэтаў” [6, с. 35], час, які прывёў класіка да “апошняга палёту”, апрануў яго ў “мішуру і пазалоту”. Міфалагізаваны вобраз песняра-пакутніка, душа якога “сніць не вечнасць – Беларусі краявіды”, паўстае ў вершы “Ку-па-ла”:

І нічога не дадасца

Да апошняга палёту.

Што паспеў – то й засталася.

Шнар на целе... Медалі ды

Бюстаў бронзавых узводы...

Вершы, сумныя, як восень... [6, с. 48]

Праўда, такое звужэнне кола дасягненняў Купалы здзіўляе, бо яго спадчына – гэта, па сутнасці, нацыянальны свет, увасоблены ў мастацкім слове. Верагодна, паэтка такім чынам узмацняе трагедыйнасць постаці песняра, а яшчэ правакацыйна падкрэслівае абясцэньванне ў сучаснасці творчых урокаў класіка.

У кнізе насамрэч шмат правакацыі, іроніі і самаіроніі, горкай, а часам і знішчальнай, калі Л. Рублеўская піша пра народ “*над крыламі буслінымі*” [6, с. 73], пра “*хому балоцікуса*” [6, с. 67], пра дзіўных “*балотных людзей*” [6, с. 23], якія заўсёды вяртаюцца “*моўчкі ў дрыгву*” [6, с. 23]. Паэтку хвалюе сучасны стан нацыянальнага самаўсведамлення, дзейнасці народа, за “*маскай*” смеху і нават “*сцёбу*” стаіць балючае адчуванне асуджанасці.

Іронія і самаіронія часам дапамагаюць зняць гучную пафаснасць асобных паэтычных радкоў. Так, развіваючы скразны і сэнсавазначны ў яе мастацкім свеце матыў *саду-быцця*, Л. Рублеўская метафарычна дэкларуе:

*Навошта ў даліну? Мой сад зацвіце на гары,
І ў мора лістоты нырнуць аблачыны, як рыбы.
І нават калі дзеля гэтага між камянёў
Мне прыйдзеца легчы, каб глебаю
стаць урэлівай,*

Хай станеца... [6, с. 71]

Але ў кантэксце ўсяго зборніка такая пафаснасць нівеліруецца. З постмадэрнісцкай “*задзірыстасці*”, зглярэджваючы крытыкаў, паэтка называе апошні верш зборніка “*Змест рэцэнзіі*”. У ім пафаснае прызнанне ў служэнні “*прыўкраснаму*” [6, с. 80] міфу Беларусі замяняе міфалагізаваная іранічная карціна: герой апавяданняў Я. Баршчэўскага, аматар народных легенд і паданняў, пан Завальня прыглядаецца і прыслухоўваецца з неба да “*нашых вершаў*”, да “*горкага плачу*” “*айчынных менестрэляў*” і “*ўскрайку <...> ставіць смайлік. / Зрэшты, можа, проста плюнуў з аблачын*” [6, с. 84].

Людміла Рублеўская не столькі адлюстроўвае свет, колькі перасатварае яго міфы. Адсюль – сродкі рэалістычнай паэтыкі і стылістыкі спалучаюцца з рамантычным характарам вобразнасці, алегорыяй і сімволікай. Іронія, прынцыпы гульні, прыхаванае цытаванне, апеляцыя да літаратурнай спадчыны, культуры і гісторыі розных эпох ствараюць посмадэрнісцкую прастору паэзіі Л. Рублеўскай. Яе вершы вызначаюцца філасафічнасцю, якая не пазбаўлена публіцыстычных рысаў, гістарызмам мыслення, смеласцю творчай фантазіі. Інтэлектуальнае і эмацыянальнае ўспрыманне свету ў лірыцы арганічна дапаўняе эпічную думку пісьменніцы.

Бібліяграфічны спіс

1. Алейнік, Л. Смак шывшыны / Л. Алейнік // Літаратура і мастацтва. – 2008. – 1 лют.
2. Бадак, А. Азірнуцца, каб убачыць сябе / А. Бадак // Польша. – 1993. – № 10. – С. 251–253.
3. Бельскі, А. “Шчасце трывог і маленняў маіх...”: слова пра Людмілу Рублеўскую / А. Бельскі // Роднае слова. – 2005. – № 7. – С. 18–19.
4. З Людмілай Рублеўскай гаворыць Ганна Булыка // Крыніца. – 2000. – № 11–12 (60). – С. 4–16.
5. Людміла Рублеўская: наша літаратура не мае кніжнага рынку (інтэрв’ю “Радыё Sputnik”, 19.11.2015). – Рэжым доступу: <https://bel.sputnik.by/culture/20151118/1018512535.html> – Дата доступу: 22.10.2017.
6. Рублеўская, Л. З’яўленне інфанта : вершы / Л. Рублеўская. – Мінск : Кнігазбор, 2015. – 112 с.
7. Рублеўская, Л. І. Шывшына для Пані : вершы і эсэ / Л. І. Рублеўская. – Мінск : Маст. літ., 2007. – 254 с.

РЕПОЗИТОРИЙ БГПУ